

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till
lag om ändring av lagen om folkpensionsindex**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att lagen om folkpensionsindex ändras så att i lagen tas in en bestämmelse om en helhetsbedömning som ska ske med jämna mellanrum om huruvida grundtryggheten är tillräcklig. Bedömningen ges vart fjärde år och social- och hälsovårdsministeriet låter göra den. Enligt förslaget ska man vid bedömningen om huruvida grundtryggheten är tillräcklig för en person eller ett hushåll beakta de förmåner som

Folkpensionsanstalten verkställer samt utkomststödet enligt lagen om utkomststöd. I tillägg till de förmåner som ska bedömas ska bedömningen granska andra faktorer som på ett väsentligt sätt påverkar försörjningen av personer och hushåll som får ifrågavarande förmåner.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft den 1 november 2010.

MOTIVERING

1 Inledning

Statsrådet tillsatte den 14 juni 2007 en kommitté som bereder en helhetsreform av socialskyddet. Målet är att förbättra arbetets lönsamhet, minska fattigdomen och trygga en tillräcklig nivå på grundtryggheten i alla livssituationer. I sitt förslag till centrala riktlinjer för helhetsreformen av socialskyddet i januari 2009 och i sina förslag för en reform av socialskyddet i december 2009 (Social- och hälsovårdsministeriets rapporter 2009:62) föreslog kommittén för en reform av socialskyddet (SATA-kommittén) att det en gång under var regeringsperiod bedöms huruvida grundtrygghetsförmånerna är tillräckliga.

Kommittén konstaterade att på 1990- och 2000-talen har nivån på grundtrygghetsförmånerna släpat efter med 30–40 procent i relation till inkomstutvecklingen. Utkomststödet utgör nuförtiden ofta utkomstskyddet för hushåll som lever på grundtrygghet på ett varaktigt sätt eftersom kommunernas riktgivande nivåer för utgifter som ersätts enligt utkomststöd på 1990- och 2000-talen har bättre motsvarat utvecklingen av bostads- och andra utgifter än grundtrygghetsförmånerna och bostadsbidraget. Speciellt i kommuner med i genomsnitt högre boendekostnader har den inkomstnivå som tryggas genom grundtrygghetsförmåner och bostadsstöd släpat efter nivån på utkomststöd. År 2007 fick 8 procent av befolkningen utkomststöd. Att skydd i sista hand utnyttjas mycket ökar arbete och kostnader hos både klienten och myndigheten eftersom stödet ska ansökas hos både Folkpensionsanstalten och kommunen. Därtill skapar utkomststöd som en långvarig stödform allvarliga fattigdoms- och incentivproblem.

2 Nuläge

2.1 Begreppet grundtrygghetsförmåner

Rätten till grundtrygghet är inskriven i 19 § i grundlagen (731/1999). 19 § 1 mom. i grundlagen tryggas alla som inte förmår skaffa sig den trygghet som behövs för ett männi-

skovärdigt liv rätt till oundgänglig försörjning och omsorg. Grundlagsutskottet och rättslära har tolkat 19 § i grundlagen så att den oundgängliga försörjning som avses i 1 mom. förutsätter behovsprövning i varje enskilt fall. 19 § 2 mom. i grundlagen avser grundläggande försörjning tryggad vid arbetslöshet, sjukdom, arbetsoförmåga och under ålderdomen samt vid barnafödelse och förlust av en försörjare. Den grundläggande försörjning som avses i 2 mom. garanteras var och en i de nämnda sex livssituationer utan behovsprövning, och dess nivå är högre än nivån på den oundgängliga försörjning som avses i 1 mom. Av tolkningen medför att åtminstone något stadigvarande behov av utkomststöd inte borde uppstå i de nämnda livssituationerna. I enlighet med 19 § 2 mom. i grundlagen omfattar grundtryggheten arbetslöshetsskyddets grunddagpenning, arbetsmarknadsstöd, sjuk- och föräldradagpenning som avses i sjukförsäkringslagen samt folkpension som betalas på grund av arbetsoförmåga, ålderdom samt förlust av en försörjare (inkl. barnpension).

I grundlagen definieras dock inte nivån på en tillräcklig eller skälig grundtrygghet. Grundlagsutskottet har i sitt utlåtande (GrUU 48/2006 rd) konstaterat att ”i 19 § 2 mom. påförs lagstiftaren en skyldighet att garantera var och en som behöver grundläggande försörjning en subjektiv rätt till denna trygghet som det allmänna genom lag är skyldig att ordna. Den sociala tryggheten är förknippad med vissa sociala risksituationer, men också med respektive lagbestämmelser om bidragskriterier, behovsprövning och procedurer”. Grundlagsutskottet betonade också att systemen för grundläggande försörjning bör vara så heltäckande att det inte uppstår några marginalgrupper.

I sin lägesrapport (Social- och hälsovårdsministeriets rapporter 2009:10, s. 45) likställde SATA-kommittén också barnbidrag och stöd för hemvård av barn med grundtrygghetsförmåner. Därtill konstaterades det i rapporten att ”som en del av helheten ska det också bedömas indexbundenheten av inkomstgränser och dylika som ingår i övriga

biståndssystem som är förknippade med grundtryggheten. Sådana är till exempel inkomstgränserna för bostadsbidraget och de maximala boendeutgifter som räknas in i bostadsbidraget.”

Grundlagsutskottet har ansett (GrUU 11/1995 rd, 33 och 39/1996 rd) att med stöd för hemvård av barn inte avses skydd för grundläggande försörjning utan ett alternativt sätt att ordna dagvård. I fråga om barnbidrag nämns i regeringens proposition till riksdagen med förslag till ändring av grundlagarnas stadganden om de grundläggande fri- och rättigheter (RP 309/1993) att det allmänna ska stödja dem som svarar för omsorgen om ett barn så att de har möjligheter att trygga barnets välfärd och individuella uppväxt. Som exempel på de framlagda åtgärderna nämns bl.a. barndagvårdssystemet och materiellt stöd till barnfamiljer genom till exempel barnbidrag och skattemässiga åtgärder.

2.2 Utredningar om tillräcklig grundtrygghet

Grundläggande uppgifter om storleken på den relativt sätt låginkomsttagande befolkningen, om gruppens struktur och om inkomstbildningen erhålls från Statistikcentralens årliga inkomstfördelningsstatistik (urvalsmaterial) och totalstatistik över inkomstfördelning (hela befolkningen, snävare inkomstbegrepp). Redan på basis av Statistikcentralens publikationer och existerande databastabeller kan det dras preliminära slutsatser om ställningen och utvecklingen av personer och hushåll som får grundtrygghet. Till exempel den relativa låginkomstgraden för 15–64-åriga som inte arbetar har fördubblats från 1990 till 2008. Delvis återspeglar detta att grundtrygghetsförmånerna har släpat efter den allmänna inkomstutvecklingen.

Tillräcklig grundtrygghet har också utretts av flera arbetsgrupper sedan 1970-talet (Socialvårdens principkommitté (KM 1971:A25) och socialförvaltningskommittén (KM 1974:32), socialvårdslagsarbetsgrupp som förberedde lagen om utkomststöd (SHM Arbetsgruppspromemior 1986:6, s.21). På 1990-talet bedömdes den tillräckliga nivån på grundtryggheten av basförsörjningsarbetsgruppen (SHM Arbetsgruppspromemori-

or 1994:25) och av Stakes och Konsumentforskningscentralen inom projektet om minimiskyddets nivå. (Leena Aatola, Mirja Viinisalo. Mitä eläminen maksaa? Tarvebudjetin vähimmäisturvan arvioinnin tukena. Stakes, 1999; Pauli Forma, Matti Heikkilä, Elsa Kesitalo. Mikä on kohtuullinen minimi? Vähimmäisturvan tasokonsensusmenetelmällä arvioituna. Stakes, 1999; Virpi Kosunen. Paljonko on riittävästi? Vähimmäisetuuksien riittävyyden arviointia kulutuksen näkökulmasta. Stakes, 1999.) Inom båda de sist-nämnda projekten bedömdes tillräckligheten av grundtryggheten (i synnerhet utkomststöds basdel) med hjälp av behovsbudget, information om konsumtionsutgifter av låginkomsttagande hushåll samt medborgares och sakkunnigas uppskattningar om en tillräcklig nivå på grundtryggheten. Den senaste mer omfattande utredningen om grundtrygghetsförmånernas nivåer och antalet förmånstagare ingick i SATA-kommitténs arbete.

2.3 Gällande förfarande att justera för grundtrygghetsförmåner

Både inom grundtryggheten och även allmänt i socialtrygghetsförmånerna finns det olika slags indexbundenheter för att bevara köpkraften av inkomstöverföringarna och för att i vissa fall beakta utvecklingen av en förmån i förhållande till den allmänna inkomstutvecklingen. Flera inkomstrelaterade socialförsäkringsförmåner är bundna till arbetspensionsindex vars utveckling påverkas av ändringar i både konsumentpriser och inkomstnivå. Inkomstrelaterade förmåner återspeglar inkomstnivåutvecklingen eftersom betalningsgrunderna för förmånerna är bundna till tidigare inkomster. Den största delen av de förmåner som räknas som grundtrygghetsförmåner är för sin del bundna antingen direkt eller indirekt till folkpensionsindexet och därmed till ändringar i konsumentpriserna.

Folkpensioner, familjepensioner och barnförhöjning som avses i folkpensionslagen (568/2007) är bundna till förändringar i prisnivån i enlighet med lagen om folkpensionsindex (456/2001). Även pensioner enligt lagen om införande av folkpensionslagen (569/2007), handikappförmåner enligt lagen

om handikappförmåner (570/2007), fronttillägg och extra fronttillägg enligt lagen om frontmannapension (119/1977) samt fronttillägg enligt lagen om betalning av fronttillägg utomlands (988/1988) justeras så att de motsvarar ändringen i folkpensionsindexet. På motsvarande sätt indexjusteras det särskilda stödet till invandrare enligt lagen om särskilt stöd till invandrare (1192/2002).

Enligt ändringarna i folkpensionsindex görs indexjusteringar även i beloppet av grunddagpenningen enligt lagen om utkomstskydd för arbetslösa (1290/2002) samt i beloppen av arbetsmarknadsstödet och barnförhöjningen. Grunddagpenningens storlek påverkar också delvis den inkomstrelaterade dagpenningen. Beloppet av utbildningsförmånerna enligt utkomstskyddet för arbetslösa och alterneringsersättningen enligt lagen om alterneringsledighet (1305/2002) är bundna till beloppet av arbetslöshetsdagpenningen. Dessutom är sysselsättningsstödet grunddel enligt lagen om offentlig arbetskraftsservice (1295/2002) lika stor som grunddagpenningen. Förmåner som är bundna till beloppet av folkpensionen är militärunderstödet grundunderstöd enligt militärunderstödslagen (781/1993).

Beloppet av det bostadsbidrag för pensionstagare som betalas enligt lagen om bostadsbidrag för pensionstagare (571/2007) justeras inte enligt förändringen i folkpensionsindex, men en betydande del av grunderna för fastställande av bostadsbidraget, såsom självriskerna för boendekostnaderna samt inkomst- och förmögenhetsgränserna, justeras årligen i enlighet med förändringarna i folkpensionsindexets poängtal.

I fråga om bostadsbidraget enligt lagen om bostadsbidrag (408/1975) fastställer statsrådet årligen beloppen för bassjälvriskandelarna (5 § 2 mom.) och de skäligen boendeutgifterna samt det maximala antalet kvadratmeter (7 §). Lagen fastställer inte justeringsgrunden, men de maximala boendeutgifterna har förhöjts årligen så att de motsvarar bostadsbidragstagares genomsnittliga hyresutveckling. Bassjälvriskandelarna och inkomstgränserna har inte i de senaste åren justerats regelbundet, men principen har tidigare varit att de följer utvecklingen av levnadskostnadsindexet. Justeringen av grunderna för

stöd har årligen fastställts i motiveringarna till momentet genom att konstatera att ”grunderna justeras enligt den allmänna kostnadsutvecklingen och ändringar i stödtagarnas boendeutgifter”.

Beloppet av den årliga självrisken för läkemedelsersättning enligt sjukförsäkringslagen (1224/2004) är bundet till folkpensionsindex, liksom också inkomstgränsen för samordning av arbetsinkomster enligt lagen om Folkpensionsanstaltens rehabiliteringsförmåner och rehabiliteringspenningförmåner (566/2005).

Beloppet för avgiftstaket och maximibeloppet för avgiften för tjänster under närståendevårdares ledighet enligt lagen om klientavgifter inom social- och hälsovården (734/1992) justeras vartannat år utifrån förändringen i folkpensionsindex. På motsvarande sätt justeras de belopp som avses i förordningen om klientavgifter inom social- och hälsovården (912/1992). De första indexjusteringarna görs i grunderna för klientavgifterna enligt folkpensionsindex för början av 2009 vid ingången av 2010.

Beloppet av de underhållsstöd som Folkpensionsanstalten beviljar och som avses i lagen om underhållsstöd (580/2008) är bundet till förändringar i prisnivån så som bestäms i lagen om vissa underhållsbidrags bindande vid levnadskostnaderna (583/2008). Enligt nämnda lag höjs underhållsstödet i enlighet med stegringen i levnadskostnadsindexet.

Av de förmåner som verkställs av Folkpensionsanstalten ligger utanför indexskyddet moderskapsunderstöd, adoptionsbidrag, kostersättning, studiestöd samt stöd för skolresor för gymnasiestudenter och studenter vid yrkesutbildningen samt sjukvårdersättningar enligt sjukförsäkringslagen.

Förmåner som inte är bundna till ett index som följer prisutvecklingen har tidigare justerats beslutsbetingat med oregelbundna mellanrum en förmån åt gången. I enlighet med SATA-kommitténs förslag ger regeringen till riksdagen propositioner som ska binda sjukdagpenning, föräldradagpenning, rehabiliteringspenning, barnbidrag samt stöd för hemvård av barn som står utanför indexskyddet till folkpensionsindex från och med den 1 mars 2011. Ändringen skulle medföra

att indexskyddet täcker nästan hela grundtryggheten. Det är motiverat att utvidga indexskyddet redan på grund av att utan indexskydd försvagas det reella värdet av en förmån och förmånen inte längre motsvarar den nivå som avsågs då lagstiftningen stiftades.

För att förbättra grundtryggheten har regeringen överlämnat en proposition till riksdagen med förslag till lag om garantipension (RP 50/2010 rd) som avses träda i kraft den 1 mars 2011. Garantipensionen avser trygga försörjningen för en pensionstagare som är bosatt i Finland, om pensionstagarens pensioner inte i övrigt räcker till en skälig försörjning. För att garantipension ska beviljas krävs att den sökande får ålderspension, sjukpension, arbetslöshetspension eller pension från systemet med avträdelsestöd för lantbruksföretagare och att hans eller hennes pensioner sammanräknade understiger den nivå som definieras som garantipension. Garantipensionen ersätter det särskilda stödet till invandrare som en förmån som tryggar en minimiförsörjning. Stödets belopp binds till folkpensionsindexet.

3 Bedömning av nuläget

Att grundtrygghetsförmånerna binds till ändringar i konsumentpriserna garanterar att förmånernas köpkraft bibehålls men binder inte förmånerna till befolkningens allmänna inkomstutveckling. På längre sikt kan nivån på förmånerna och den levnadsnivå som förmånerna möjliggör – på samma sätt som på 1990- och 2000-talen – trots indexskyddet släpa avsevärt efter den allmänna inkomst- och levnadsnivån bl.a. därför att den allmänna inkomstnivån i regel stiger mer än priserna.

Indexbindning av enskilda förmåner är inte en garanti förmånssystemets helhetsskydd eftersom personer som bor i samma hushåll ofta får samtidigt flera förmåner som tryggar grundläggande försörjning. I praktiken är en person som längre än tillfälligt lever på grundtrygghet berättigad till bostadsbidrag om han eller hon bor ensam eller om andra som bor i samma hushåll inte har tillräckliga inkomster. Inkomstbildningen av hushåll som får grundtrygghetsförmåner kan bestå av väldigt olika slags kombinationer av grund-

trygghetsförmåner, övriga utkomstskydds-förmåner, förvärvsinkomster och övriga inkomster inklusive barnbidrag och stöd för hemvård av barn. Därtill finns det skillnader i beskattningen av olika grundtrygghetsförmåner liksom av övriga inkomster, och tillräckligheten av grundtryggheten beror också på bland annat klientavgifter. Därför ger en granskning av en enskild förmån lätt en bristfällig bild av tillräckligheten av grundtryggheten och därför behövs det uttryckligen en helhetsbedömning.

En annan motivering för behovet av en regelbunden bedömning är att trots att indexskyddet har blivit mer omfattande tack vare beslut i senaste åren handlar definieringen av tillräckligheten av grundtryggheten inte endast om storleken på inkomstöverföringar som sådant utan också om de inkomstgränser som bestämmer nivån på en inkomstöverföring. Om inkomstgränserna inte justeras kan det med tiden hända att inkomstgränserna blir alltför stränga och endast de med de mest lägsta inkomsterna får förmåner.

Med bedömningen hänger ihop också en allmän fråga om hur ekonomins allmänna utveckling och den högre levnadsstandarden beaktas i utvecklingen av grundtryggheten. I och med att verksamhetsmiljön ändras kan den omfattning i vilken förmåner utnyttjas av flera olika anledningar ändras. Den ekonomiska situationen påverkar i olika situationer på olika sätt bl.a. beroende på hur inflationen, lönerna och produktiviteten utvecklas. En skälig levnadsnivå följer i hög grad den allmänna levnadsnivån i samhället eftersom i och med att levnadsnivån stiger ändras också uppfattningen om vad som är skäligt. På samma sätt kräver ett förmöget och komplicerat samhälle mera (ekonomiska) resurser för att möjliggöra deltagande och agerande i samhället. Också medborgares och beslutsfattarens värden kan ändras.

Det handlar i hög grad om ett värdeval och en politisk fråga om vilken nivå som är en tillräcklig minimilevnadsnivå för olika hushåll eller när levnadsnivån är för långt ifrån en skälig levnadsnivå. Med hjälp av en regelbunden bedömning av utvecklingen inom grundtryggheten, förtjänstskyddet och den allmänna inkomstnivån kan det produceras statistik- och forskningsinformation till stöd

för politiskt beslutsfattande. SATA-kommittén konstaterade i sin rapport att den nuvarande finländska forskningsinformationen om tillräckligheten av grundtryggheten är oenhetlig, otillräcklig och i sådan form som inte nödvändigtvis tjänar det politiska beslutsfattandet. En bedömning av tillräckligheten av grundtryggheten med jämna mellanrum avhjälpes denna brist. För uppföljningen av utvecklingen av befolkningens inkomster finns det omfattande, kontinuerligt uppdaterade register- och urvalsbaserade material som utgör grunden för bedömningen.

4 Målsättning och de viktigaste förslagen

Propositionens mål är att det regelbundet upprättas en helhetsbedömning av utvecklingen av försörjningen hos hushåll som får grundtrygghetsförmåner. Tillräckligheten av grundtryggheten ska på basis av 19 § 1 och 2 mom. i grundlagen bedömas utifrån perspektivet för utkomststödsanvändning och å andra sidan utifrån hur grundtryggheten möjliggör medverkan i samhället. Med andra ord ska tillräckligheten granskas utifrån perspektivet för både den absoluta och den relativa fattigdomen.

Beslut som gäller tillräckligheten av grundtryggheten kan inte fattas utan en koppling till den ekonomiska utvecklingen. Tillräckligheten av grundtryggheten behandlas i olika faser av processerna för statsbudgeten och ramförfarandet. I samband med processerna för statsbudgeten och ramförfarandet bedöms också hållbarheten av den offentliga ekonomin och till exempel olika frågor som gäller tillgången till arbetskraft och arbetsmarknaden. Avsikten med en bedömning av tillräckligheten av grundtryggheten är att stöda processerna för statsbudgeten och ramförfarandet och annat beslutsfattande. Avsikten är att bedömningen utarbetas en gång under valperioden innan riksdagsval så att den finns tillgänglig när det bland annat avtalas om regeringsprogrammet. Därtill kan bedömningen även utnyttjas när regeringsprogrammet uppföljs. Förfarandet möjliggör att det varje valperiod på ett pålitligt sätt bedöms huruvida grundtryggheten är tillräcklig i förhållande

till förtjänstskyddet och den allmänna inkomstutvecklingen.

Enligt förslaget ska det föreskrivas i lagen om folkpensionsindex om bedömningsförfarandet genom att foga till lagen en ny 4 a § om bedömningsförfarandet. På så sätt behövs det inte föreskrivas särskilt om bedömningen i flera olika förmånslagar. Lösningen är naturlig också därför att den största delen av förmåner som definieras som grundtrygghetsförmåner är antingen direkt eller indirekt bundna till folkpensionsindexet.

Bedömningen gäller de förmåner som verkställs av Folkpensionsanstalten samt utkomststöd som avses i lagen om utkomststöd. Bedömningen omfattar dock inte bara enstaka förmåner utan också helheten av faktorer som påverkar grundläggande försörjning. Helheten ska också beakta särdrag vid olika livssituationer som påverkar förmåns-tagares försörjning och den faktiska tillräckligheten av förmånerna. Det är inte ändamålsenligt att bedömningen begränsas endast till enstaka förmåner eftersom många faktorer påverkar utkomsten av personer och hushåll som får grundtrygghetsförmåner. Sådana faktorer är bland andra beskattning och olika slags avgifter (såsom dagvårdsavgifter) samt olika slags kostnader som varierar mellan hushåll och ersättning för sådana kostnader (såsom hälsovårdsrelaterade avgifter och självriskandelar). Därtill varierar den typiska längden på perioden då en person får olika grundtrygghetsförmåner. Längden på förmånsperioden spelar en roll för bedömningen om huruvida olika förmåner är på en tillräcklig nivå.

Utkomsten av personer och hushåll som får förmåner som verkställs av Folkpensionsanstalten och utkomststöd ska i bedömningen ställas i relation till andra befolkningsgrupper. Därför ska det i bedömningen indirekt granskas också nivån på den utvecklingen av utkomsten hos den yrkesverksamma befolkningsandelen och den befolkningsandel som får inkomstrelaterade utkomstskyddsförmåner. Tyngdpunkten i bedömningen är dock att bedöma utkomsten hos personer och hushåll som får förmåner som verkställs av Folkpensionsanstalten och utkomststöd.

Rapporten kan jämföra den finska grundtryggheten också internationellt. I bedöm-

ningsrapporten kan det också diskuteras alternativa åtgärder med vilka det är möjligt att avhjälpa det eventuella eftersläpandet av grundtryggheten.

Det är inte ändamålsenligt att lagstiftningen på ett mycket detaljerat sätt definierar det praktiska genomförandet av bedömningsförfarandet och innehållet i bedömningsrapporten. I lagstiftningen bestäms endast att bedömningen ska upprättas med jämna mellanrum och att social- och hälsovårdsministeriet låter göra den. För att tillförsäkra en oberoende bedömning ska social- och hälsovårdsministeriet sålunda inte själv uppgöra bedömningen utan endast låta göra den. Vid uppgörandet av bedömningen kan det utnyttjas sakkunnigheten vid bland annat forskningsanstalter, universitet och Folkpensionsanstalten. Företrädare för social- och hälsovårdsministeriet och andra ministerier kan vid behov delta i uppgörandet av bedömningen som sakkunniga på sakområdet. Bedömningsrapporten publiceras av social- och hälsovårdsministeriet.

5 Propositions konsekvenser

Propositionen har inte, med undantag av kostnader som gäller bedömningen, direkta ekonomiska eller sociala konsekvenser eller konsekvenser i ett jämställdhetsperspektiv. Indirekt stöder upprättandet av den bedömning som avses i propositionen rätt till jämlik tillgång till grundtrygghet för könen samt för medborgare som är i olika familje- och livssituationer och bor i olika delar av landet. Eventuella ändringar som på grund av bedömningen utförs på olika förmånsgrunder utvärderas på ett mer precist sätt i samband med lag- och författningspropositioner som avser dessa ändringar.

6 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts vid social- och hälsovårdsministeriet i samarbete med Folk-

pensionsanstalten på basis av arbetet av SATA-kommittén som behandlade en reform av den sociala tryggheten. Utlåtanden inkom från finansministeriet, justitieministeriet, undervisningsministeriet, miljöministeriet, Folkpensionsanstalten, Institutet för hälsa och välfärd, Statistikcentralen, Finlands Näringsliv EK, Tjänstemannacentralorganisationen STTK rf, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC rf och Finlands kommunförbund. Statsrådets kansli och Företagarna i Finland meddelade att de inte har några kommentarer. Det ansågs att det är behövligt att bedöma tillräckligheten av grundtryggheten. Enligt justitieministeriets utlåtande kan en bedömning av tillräckligheten av grundtryggheten omfattas, men det verkar så att det inte behövs föreskriva i lagen om frågan eftersom det handlar om att uppgöra en bedömning för beslutsfattande. I enlighet med SATA-kommitténs framställning anses det dock viktigt att bedömningen sker genom lag. De tekniska och andra korrigeringsförslag som framställdes i utlåtandena har i mån av möjlighet beaktats i propositionen.

7 Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft den 1 november 2010. Enligt förslaget överlämnas den första bedömningen om tillräckligheten av grundtryggheten till social- och hälsovårdsministeriet senast den första dagen i den sista månaden för dagen för riksdagsvalet år 2011. Det är ändamålsenligt att överlämna bedömningen vid slutet av valperioden så att den kan utnyttjas när det nästa regeringsprogrammet utarbetas. Då är rapporten tillgänglig redan när det avtalas om den nästa regeringsprogrammet. För att tidtabellen inte blir alltför krävande får social- och hälsovårdsministeriet vidta åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter innan lagen träder i kraft.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om ändring av lagen om folkpensionsindex

I enlighet med riksdagens beslut
fogas till lagen om folkpensionsindex (456/2001) en ny 4 a § som följer:

4 a §

enskilde och hushåll samt utkomststöd enligt
lagen om utkomststöd (1412/1997).

*Bedömning av grundtrygghetens tillräcklig-
het*

Social- och hälsovårdsministeriet ska vart
fjärde år låta göra en helhetsbedömning av
grundtrygghetens tillräcklighet. Vid bedöm-
ningen av grundtrygghetens tillräcklighet be-
aktas Folkpensionsanstaltens förmåner för

_____ 2010.
En helhetsbedömning av tillräckligheten av
grundtryggheten upprättas för första gången
år 2011.
Åtgärder som krävs för verkställigheten av
denna lag får vidtas innan lagen träder i kraft.

Nådendal den 16 juli 2010

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Juha Rehula*